Ką tik grįžome iš vaikų stovyklos „Džiaugsmo šaltinis“. Kai ko suaugę turėtų pasimokyti iš vaikų. Būtent džiaugsmo.
Džiaugsmas yra geras dalykas. Jis teikia mums jėgų. Kas trukdo džiaugtis?
Džiaugsmo šaltinis mumyse turėtų gausiai trykšti, bet murmėjimai, nepasitenkinimai esama padėtimi, užgožia tą džiaugsmą. Tuomet kiti nemato mumyse Dievo teikiamo džiaugsmo.
Ką Dievas sako mums daryti? Filipečiams 2,14 : „Visa darykite be murmėjimų ir svyravimų“.
1 Korintiečiams 10,1-5: „Aš nenoriu, kad liktumėte nežinioje, broliai, - visi mūsų tėvai buvo po debesimi ir visi perėjo jūrą. Ir visi buvo pakrikštyti į Mozę, debesyje ir jūroje; visi valgė tą patį dvasinį maistą ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą. Jie gėrė iš dvasinės juos lydinčios uolos, o ta uola buvo Kristus. Vis dėlto daugumas iš jų nepatiko Dievui, ir „jų kūnai liko gulėti dykumoje“.
Kai kas sako, kad gal nereikėtų skaityti Senojo Testamento, nes pakanka tik Naujojo Testamento. Šiose eilutėse primenamas Senasis Testamentas. 5 eilutė prasideda žodžiais „Vis dėl to“. Tai reiškia, kad seniau vykę įvykiai yra svarbūs. Visi tame dalyvavo, bet dauguma Dievui nepatiko. Ir mes galime Dievui nepatikti. Kodėl?
1 Korintiečiams 10,6: „Tie įvykiai yra mus pavyzdžiai, kad negeistume blogio, kaip anie geidė“.
Esame raginami nesielgti taip, kaip elgėsi dauguma izraelitų. Šiose eilutėse minima, kad Dievas jiems parodė daug dalykų, daug ženklų. Nė vienoje tautoje nebuvo tokių dalykų. Žinome, kad izraelitai su dovanomis išėjo iš Egipto. Dievas perskyrė prieš juos Raudonąją jūrą, kurios dugnu jie ėjo. Kai prie jūros atėjo faraono kariuomenė ir puolė juos persekioti, Dievas visus karius paskandino.
Dievas padarė stebuklą ir jūros bangos stovėjo kaip siena. Tarp tos bangų sienos izraelitai ir atėjo į kitą krantą. Tokio įvykio niekam neteko daugiau patirti. Bet jie neatėjo į Pažadėtąją žemę, o atėjo į dykumą. Kur jie bebuvo, Dievas visuomet buvo su jais. Dievas jiems davė maistą – dangiškąją maną. Izraelitams nereikėjo daug ir sunkiai dirbti, kad gautų maisto. Jiems tereikėjo jos prisirinkti. Mana patenkino jų poreikius.
Skaičių 21,4 b - 6: „Kelionėje tauta nerimavo, ji kalbėjo prieš Dievą ir Mozę: „Kodėl mus išvedėte iš Egipto numirti dykumoje? Nėra duonos, nėra vandens, mums įgriso tas menkavertis maistas“. Tada Viešpats siuntė nuodingas gyvates. Jos gėlė žmones, ir daugelis nuo jų mirė.“
Tai rodo, kad Dievas neapkenčia murmėjimo. To murmėjimo pasekmė – mirtis nuo gyvatės įgėlimo. Ten buvo daug gyvačių. Nuodingos gyvatės įgėlimas dažniausiai baigiasi mirtimi.
Ką padarė izraelitai? Skaičių 21,7: „Jie kreipėsi į Mozę, sakydami: „Nusidėjome, kalbėdami prieš Viešpatį ir tave, melsk, kad pašalintų nuo mūsų gyvates“. Mozė meldėsi už tautą.“
Mes visada mokome ir skatiname, jeigu padarote nuodėmę, reikia ją išpažinti Dievui ir prašyti atleidimo, kad Jis parodytų išeitį iš tos situacijos. Nė vienas izraelitas negalėjo tų gyvačių susemti ir kažkur išnešti. Įkandus gyvatei negalėjo savęs išgelbėti. Gal jie ir bandė, bet jiems nesisekė. Tada, supratę, ką jie padarė, prašė Dievo pagalbos.
Skaičių 21,8: „Viešpats sakė Mozei: „Padaryk varinę gyvatę ir iškelk ją ant stulpo; kas įgeltas į ją pažvelgs, liks gyvas“.
Tai atrodo absurdas, bet jiems tai buvo vienintelis šansas išgyventi. Savo jėgomis jie galėjo bandyti išsigelbėti, bet Dievas norėjo, kad viskas vyktų kitaip. Izraelitai turėjo pasitikėti Dievo Žodžiu, kad žiūrėjimo į iškeltą varinę gyvatę užteks ir jie pasveiks. Jie turėjo patikėti Dievu.
Skaičių 21,9: „Mozė padirbdino varinę gyvatę ir iškėlė ją ant stulpo. Į ją pažvelgę, įgeltieji likdavo gyvi.“ Kas pasitikėjo Dievu, tam atėjo ir išgydymas. Apie šią Rašto vietą galima padaryti tokias išvadas:

1. Izraelitai buvo pamiršę, kad jie visiškai nuo Dievo priklausomi.
2. Izraelitai buvo pamiršę kiek gero Dievas jiems buvo padaręs.
3. Dievas parūpina visko, ko reikia. Šiuo atveju – parūpino maisto.
4. Izraelitai nedėkojo Dievui.
5. Dievas nemėgsta murmėjimų.
6. Murmėjimas gali atnešti pasekmes. Net ir mirtį.
7. Išpažinus murmėjimo nuodėmę Dievui, Dievas suteiks pagalbą.
8. Pagalba tampa veiksminga per tikėjimą Dievo Žodžiu.

Net ir krikščionys, jeigu įpuola į nepasitenkinimą, kartėlio liūną, įklimpsta į savigailą, pradeda murmėti ir jei neišpažįsta tos nuodėmės Dievui, gali savo noru pasitraukti iš gyvenimo. Lietuva pirmauja savižudybių skaičiumi. Kodėl? Jeigu žmogus džiaugiasi, tai jis nepasiryš tokiam totaliniam žingsniui. Nuo ko tai priklauso? Nuo liūdnų minčių, kai žmogus nepatenkintas savo gyvenimu, esama padėtimi. Su tokiu asmeniu kalbiesi, sakai jam apie gerus dalykus, o jis atsako: „Man blogai. Nieko nenoriu daryti. Nieko nenoriu matyti. Aš noriu būti vienas.“ Tokia situacija yra sudėtinga. Izraelitus gėlė gyvatės ir dauguma mirė, o šiuo atveju – žmogus suvedžiotas minčių, nepasitenkinimo. Tas murmėjimas neatsiranda staiga. Vieną minutę džiaugiesi, o kitą jau murmi. Taip nebūna. Kai pradėsime mąstyti: „Tas blogai. Anas blogai. Baisu. Koks aš netikęs, blogas, nieko vertas, nevykėlis, man visada nesiseka, man visi trukdo, manęs niekas nesupranta, niekas nepadeda, niekas nemyli. Mano problemos pačios didžiausios, pačios skaudžiausios, be išeities, nesibaigiančios, niekam taip nėra taip, kaip man. Galiausiai tuo pradedame tikėti, o po to murmėti. Puolame į savigailą, kuri prailgina kentėjimus..

Kada žmogus sako: „Viskas blogai“, tai jis meluoja. Jis pasijungia prie melo šaltinio. Reikia budėti, kada prasideda tokios mintys, jas atmesti. Nebūna situacijų, kad absoliučiai viskas būtų blogai. Visur ir visada galima pamatyti ir gerų dalykų. Be to, daugybė žmonių gyvena žymiai sunkesnėse aplinkybėse. Kai sugretini jų problemas su savomis, gali pasidaryti gėda.

Gal aš gyvenu kukliame bute, nors norėčiau gyventi gražiame name. Gal aš tik kruopas valgau, rengiuosi kukliais rūbais. Dejavimui vietos yra, bet palyginkime savo gyvenimą su kitų žmonių. Internete skelbiami tokie duomenys: žemėje gyvena 6 777 575 000 žmonių. Per parą kasdien nuo bado miršta 25 000 žmonių.

Ar kruopos valgyti yra blogai? Mes dar turime ką valgyti. Susimąstykite apie tai, kad kasdien, ilgą laiką nuo bado miršta net 25 000 gyventojų. Kodėl jie miršta? Dievas sako: „Daug maisto būtų vargšų žemėje, bet dėl teisingumo stokos žmonės pražūva“. Alkanų žmonių šiuo metu yra 273 750 000 žmonių. Dėl vandens stygiaus šiais metais mirė 2 568 100 žmonių. Mes atsukame kraną ir vanduo bėga. Blogiausiu atveju galime iš kaimyno atsinešti. Mums būna problema, kai sugenda unitazas ir negalime vandens nuleisti. Kiti neturi jokio vandens. 5 617700 vaikų mirė nesulaukę 5 metų. Girdėjau, kad Amerikoje tikintieji dejuoja dėl to, kad per mažą jachtą turi, ar kad sugedo ir teks išleisti pinigų remontui.

NUSTOK DEJUOTI, NUSTOK MURMĖTI, NES ESI PAVOJUJE !

Ką daryti? Pakeisti Dievo žodžiui neatitinkančias mintis. Tikėti Dievo žodžiu. Žiūrėti, ką Dievas jau yra mums padaręs, dėkoti, žiūrėti į tai, ką Jis dar padarys. Kuo tikintysis gali džiaugtis? Kartais aš sakau, kad tikintysis yra gavęs daugiau, nei gali prarasti. Manęs klausia: „Kaip tai gali būti“? Jono 3,12-17: „Jei netikite man kalbant apie žemiškuosius dalykus, tai kaipgi tikėsite, jei kalbėsiu jums apie dangiškuosius? Niekas nėra pakilęs į dangų, kaip tik Tas, kuris nužengė iš dangaus, - Žmogaus Sūnus, esantis danguje. Kaip Mozė dykumoje iškėlė gyvatę, taip turi būti

iškeltas Žmogaus Sūnus, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“. Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. Dievas gi nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.“

Pažiūrėkime: Dievas mumis rūpinasi, paaukojo savo Sūnų, kad mes nežūtume. Ar tai maža? Tie, kurie pasitikėjome Kristumi, kaip savo Gelbėtoju, turime daugiau, nei kas nors gali iš mūsų atimti. Mes turime amžinąjį gyvenimą, dėka Jėzaus Kristaus turime nuodėmių atleidimą, turime Dievo malonę, turime amžiną gyvenimą su Dievu, Kristus paruošęs vietą danguje, Dievas mus myli. Gali atimti maistą, atimti butą, namą, automobilį, gali įmesti į kalėjimą, bet ką Dievas davė- niekas negali atimti. Reikia išmokti mąstyti ne murmėjimo, bet dėkojimo būdu.

Žvelkime į tai, ką turime, kas mus stiprina. Jono 15,10-12: „Jei laikysitės mano įstatymų, pasiliksite mano meilėje, kaip Aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje. Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse liktų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų. Tai yra mano įsakymas, kad mylėtumėte vienas kitą, kaip Aš jus pamilau.“

Šio skyriaus pradžioje kalbama apie tai, kad mes turime turėti ryšį su Juo. Dievas nori, kad mūsų džiaugsmui nieko netrūktų. Kada tai įmanoma? Kada laikomės Jo įsakymų. Jis nekalba apie įsakymų žinojimą, bet apie jų vykdymą. Kai Jėzus sako: „Ateikite pas mane visi, kurie esate prislėgti“, ką Jis sako toliau? „Mokykitės iš manęs, taip rasite atilsį savo sieloms.“

Mes galime sakyti: „Nenoriu mokytis.“ Tuomet sielai atilsio nerasi. Dievas gali teikti džiaugsmą net sunkiu metu. Dievas duoda vidinį pastiprinimą. Jis atgaivina. Dievas nori paguosti, suteikti džiugesį, kai mes vykdome Jo valią. Nepriklausomai nuo to, ar mums sekasi, ar nesiseka, ar lengvas gyvenimo kelias, ar sunkus, bet Dievas gali duoti džiaugsmą. Nepakanka tuos faktus žinoti reikia jais patikėti, tada pažadai dėl džiaugsmo, dėl atgaivos pradeda pildytis.

Praktika: stebėti mintis, ar jos dėkingos Dievui. Jei atsiradęs murmėjimas, išpažinti kaip nuodėmę, leisti Dievui priminti, ką ta tema Jis sako Šventajame Rašte, pasitikėti Jo žodžiu.

I. Beržinis
2009-07-12, Marijampolė